03/08/2024

Μητροπολίτης Μαρωνείας: “Οι κοινωνικές διαστάσεις της πίστεως”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Το μήνυμά του για την Κυριακή ΣΤ Ματθαίου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων, με τίτλο “Οι κοινωνικές διστάσεις της πίστεως”. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος τονίζει: “Ο πιστός άνθρωπος γίνεται εστία σωτηρίας και για το συνάνθρωπό του, γιατί η πίστη που δεν έχει τις κοινωνικές προεκτάσεις τις οποίες υπαγορεύει η αγάπη, είναι πίστη θεωρητική και συνεπώς νεκρή. Η πίστη δεν είναι ενέργεια του μυαλού αλλά του όλου άνθρωπου, έχει ρίζες και εκδηλώσεις υπαρξιακές. Ο πιστός άνθρωπος δεν μπορεί να αισθάνεται ευχαριστημένος όταν είναι κλεισμένος στον εαυτό του και δεν βλέπει τις ανάγκες του

αδελφού η δεν βρίσκει τρόπους θεραπείας των.Η αληθινή πίστη είναι και εφευρετική”.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Μαρωνείας:

Μπροστά στόν Χριστό πού διδάσκει σ’ ἕνα σπίτι στήν Καπερναούμ φέρνουν ἕναν παράλυτο ἐπάνω σέ κρεβάτι. Οἱ τέσσερις συνοδοί τοῦ παραλύτου μή μπορώντας νά πλησιάσουν τόν Κύριο ἕνεκα τοῦ πλήθους πού ἔσπευσε νά ἀκούσει τή διδασκαλία Του καταφεύγουν στήν ἀκόλουθη λύση.

Ἀνοίγουν μία ὀπή στήν σκεπή καί κατεβάζουν τόν ἄρρωστο μπροστά στό διδάσκαλο. Ὁ Χριστός ἐντυπωσιάζεται ἀπό τήν ἐφευρετικότητά τους καί ἐπαινεῖ τήν πίστη τους. Ἡ πίστη ξεπερνᾶ τά ὅρια τοῦ ἀτόμου γιά νά ἐπεκταθεῖ μέσα στό κοινωνικό σύνολο, μεταβάλλοντας ἔτσι τό ἄτομο σέ πρόσωπο πού ἔρχεται νά συναντήσει τό ἄλλο ἀνθρώπινο πρόσωπο μέ σεβασμό καί ἀγάπη.

Ὁ πιστός ἄνθρωπος γίνεται ἑστία σωτηρίας καί γιά τό συνάνθρωπό του, γιατί ἡ πίστη πού δέν ἔχει τίς κοινωνικές προεκτάσεις τίς ὁποῖες ὑπαγορεύει ἡ ἀγάπη, εἶναι πίστη θεωρητική καί συνεπῶς νεκρή. Ἡ πίστη δέν εἶναι ἐνέργεια τοῦ μυαλοῦ ἀλλά τοῦ ὅλου ἄνθρωπου, ἔχει ρίζες καί ἐκδηλώσεις ὑπαρξιακές. Ὁ πιστός ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά αἰσθάνεται εὐχαριστημένος ὅταν εἶναι κλεισμένος στόν ἑαυτό του καί δέν βλέπει τίς ἀνάγκες τοῦ ἀδελφοῦ ἡ δέν βρίσκει τρόπους θεραπείας των.Ἡ ἀληθινή πίστη εἶναι καί ἐφευρετική· δέν κάμπτεται ἀπό τά ἐμπόδια, δέν παραιτεῖται στίς δυσκολίες, ἀλλά βρίσκει λύσεις καί ἐφευρίσκει τρόπους δράσεως.

Τήν ἐφευρετικότητα τῆς πίστεως τῶν τεσσάρων συνοδῶν τοῦ παραλύτου ἐπαινώντας ὁ Κύριος ἀπευθύνει σ’ αὐτόν τό «θάρσει, τέκνον».Ὅταν ὁ Χριστός λέει στούς δικούς του ἀνθρώπους νά ἔχουν θάρρος δέν τό κάνει γιά νά τούς ὑποσχεθεῖ μιά ἰδιαίτερη, διακριτική μεταχείρισή. Ἱστορικά καί οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστης βιώνουν τίς ἴδιες δυσκολίες μέ τό ὑπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, πολλές φορές καί σέ χειρότερο βαθμό, καθώς ὁ πόλεμος τοῦ μισόκαλου ἐντείνει τίς σέ βάρος τους μεθοδεύσεις. Ἀπό τίς ἴδιες ἀσθένειες ἀρρωσταίνουν, ἀπό τούς ἴδιους κινδύνους κινδυνεύουν ὅπως ὅλοι.

Ἡ διαφορά ἔγκειται στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουν ὅλα τά παραπάνω. Ἡ ἀνεξάντλητη δύναμη τῆς πίστης, δύναμη ἥρεμη, εἰρηνική καί χαρούμενη, εἶναι ἡ

ἀπαντοχή πού τούς προσπορίζει τήν πεποίθηση ὅτι ἡ θεία παντοδυναμία μπορεῖ νά ἐπιτρέπει τή δοκιμασία, δέν παύει ὅμως νά προστατεύει καί νά βοηθάει.

Καί ἄν μύριοι κίνδυνοι πραγματωθοῦν στή ζωή μας καί ἄν χίλια κακά ἐπισυμβοῦν, ἔχουμε τήν ἀσφάλεια τῆς ἀγκαλιᾶς τοῦ Θεοῦ, τήν αἴσθηση ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ἐξωτερικά, ἐπιδερμικά, καί περαστικά καί τέλος τή βεβαιότητα πώς ὅτι καί νά γίνει, στό τέλος πάντα ὁ Χριστός μας ἀναδεικνύεται νικητής, κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, καί μαζί μ’ Αὐτόν καί ἐμεῖς.